

UZASADNIENIE

(...) D. (...) (...) w W. w pozwie przeciwko A. R. domagał się zasądzenia kwoty 1.016,73 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 29 marca 2017 roku z F.(...), na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela – F. (...). uzyskując wierzytelność, której podstawą była umowa pożyczki o numerze (...) zawarta przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Jako dowód, że wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem przelewu powód przedłożył wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, a na potwierdzenie istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Powód twierdził, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składają się kwoty: 600,00 zł tytułem należności głównej, 385,00 zł tytułem kosztów udzielenia pożyczki oraz 31,73 zł tytułem odsetek za opóźnienie naliczonych od w/w należności.

Pozwana A. R. mimo prawidłowego zawiadomienia, nie stawiała się na termin rozprawy, nie usprawiedliwiła swoje nieobecności, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód D. (...)w W. i F. Bank p.l.c. w dniu 29 marca 2017 roku zawarli umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności opisane szczegółowo w Wykazie Wierzytelności, stanowiącym Załącznik nr 1a (Portfel I) oraz Załącznik nr 1b (Portfel II) do Umowy, sporządzonym na dzień 20 marca 2017 roku, w stosunku do dłużników szczegółowo opisanych w Wykazie Wierzytelności. Załączniki 1a i 1b do Umowy miały zostać również sporządzone w formie zapisu elektronicznego utrwalonego na płytach CD lub DVD, zabezpieczonych hasłem o treści zgodnej z treścią Załączników 1a i 1b.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 7-9)

W dniu 5 września 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), w którym stwierdził, że dnia 29 marca 2017 roku nabył od F.(...)wierzytelność wobec dłużnika A. R. wynikającą z umowy pożyczki gotówkowej, a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 1.016,73 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 3)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową istnienia oznaczonej wierzytelności a w konsekwencji faktu nabycia tej wierzytelności wobec pozwanej. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi istnieć oraz być w dostateczny sposób oznaczona,

indywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i F. Bank p.l.c. w dniu 29 marca 2017 roku umowy przelewu wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył wierzytelność względem pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem.

Z umowy przelewu wierzytelności nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej wynikająca z umowy pożyczki o nr (...).

Zgodnie z zawartą umową przelewu wierzytelności jej przedmiotem była sprzedaż wierzytelności przysługujących zbywcy wynikających z zaciągniętych i niespłaconych pożyczek wskazanych w Załączniku nr 1a i 1b do Umowy. Załączników tych powód jednak nie przedłożył

Do pozwu dołączono wprawdzie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, jednakże powyższe dokumenty nie dają podstaw do ustalenia skuteczności dokonanej cesji wierzytelności w wysokości dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Wbrew stanowisku powoda, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji nie stanowi dowodu dokonania cesji wierzytelności przysługującej F. (...)względem pozwanej. Żaden zapis umowy sprzedaży wierzytelności nie zawierał bowiem postanowienia o zrównaniu z Załącznikiem nr 1a i 1b wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy. Poza tym wyciąg ten nie został przez nikogo podpisany, nie stanowi on zatem nawet dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c. Nie sposób więc na jego podstawie ustalić, czy został on sporządzony przez osobę do tego uprawnioną, na jakiej podstawie i w jakich okolicznościach. Do tego dokument ten nie został potwierdzony za zgodność z oryginałem, co dodatkowo wyklucza powoływanie się na jego autentyczność i pochodzenie. Zważyć przy tym należy że brak dokumentu umowy pożyczki, na którą powoływał się powód w uzasadnieniu pozwu, uniemożliwia weryfikację zapisów zawartych w przedłożonym wyciągu w zakresie istnienia wierzytelności, warunków naliczenia odsetek, czy kosztów.

Powód wskazał również, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi dowód istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej. Tymczasem, stwierdzić należy, co wprost wyraził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10, Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 września 2011 roku w sprawie II CSK 712/10 i z dnia 13 czerwca 2013 roku w sprawie V CSK 329/12 oraz m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. 2014r., poz. 157 ze zm.) wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności (wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14). Tak więc powołanie się na wyciąg z ksiąg rachunkowych, w braku dowodu w postaci dokumentu umowy będącej źródłem wierzytelności, która to miała być następnie przedmiotem przelewu nie daje podstaw do skontrolowania sposobu ustalenia należności, źródła jej pochodzenia, jak i jej wysokości.

Pozwana została zawiadomiona o terminie rozprawy, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie wyraziła swego stanowiska w sprawie. W tych warunkach sąd wydał wyrok zaoczny. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalnia więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku

(I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Reasumując twierdzenia powoda budzą uzasadnione wątpliwości zaś powód nie sprostął ciężącemu na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne i nie przedstawił dokumentów, z których wynikałoby istnienie i wysokość przysługującego mu względem pozwanej roszczenia, dlatego też na podstawie art. 6 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)